

[לחג] כתוב בתשובת הרשב"א (ח"ה סי' רטו) ושאלת אם מותר לקנח צעפר בשבת למי שאין לו מים לחפלה ודאי מותר לקנח צעפר תיחוח מדאמרין (שם נה) דאסור לכבד הבית משום שמה יסוה גומות ולא נקט טעמא משום טלטול עד כאן ומיהו התוספות (ד"ה והאידנא) והרא"ש (סי' ג) ז"ל כתבו בהמלניע (נה) דכבוד אסור מפני שמוז' עפר ממקומו ואם כן אסור לטלטל עפר אלא אם כן ייחד לו קרן זיית וכמו שאמרו (ב"ב טז) קופתו עפר וכו' (יב):

[מז] כתוב בתשובת הרשב"א (ח"ד סי' עד) שאסור לשאת חתת אציליו הדבר שמתהווה ממנו המשי משום דאסור לטלטלו ועוד שדודאי מוליד הוא בחומו ומלאכת מהשבת הוא ואסור: **[מז]** כתוב רבינו ירוחם בחלק י"ג (ני"ב פד) בשם רבינו מאיר (תשב"ץ קטן סי' מו) דמלצוץ של כלאים אסור לטלטלו בשבת ויום טוב וראיה מסוף פרק קמא דביצה (יד) וכן כתב שם המרדכי (סי' מרסו) בשם אור זרוע (ח"ב ה' שם סי' נג) עג) אבל כתב שרצותיו חלקו עליו והשיב רבינו שמחה דשעטנו אינו אסור לטלטל דחורת כלי עליו מידי דהוה אסנדל המסומר (שם פ; ב"ב טו) דאסור לטלטלו ומותר לטלטלו:

[מח] כתוב בכל בו (ה' שם לה) עג*) מותר לטלטל מניפה בשבת כדי להבריח הוצוצים דכלי הוא ובלבד שיהא זיזיר שלא להרוג הוצוצים ופשוט הוא: דין טלטול מנורה וטלטול נר שהדליקו בו באותה שבת וכן מותר שמן שנגר וקערה שהדליקו בה באותה שבת נתבאר בסמ"ח רע"ט: דין מלא ארנקי בשבת כתבתי בסוף סימן רס"ו (כה) ד"ה יחיה): דין טלטול אגנים שכיסה בהם הכירה צערב שבת בסמ"ח רנ"ט:

[מט] כתוב הרמב"ם בפרק כ"ו (ה"ב) דמכבדות של תמרה וכיוצא בהם שמכבדין בהם הקרקע הרי הן ככלי שמלאכתו להיתר מאחר שמוחר לכבד בהם קרקע המרוץף ולדברי האוסרים (תוס' שם נה) ד"ה והאידנא ורא"ש פ"י סי' ג) לכבד אפילו קרקע המרוץף כמו שכתב רבינו בסמ"ח של"ז פשיטא דהוי מלאכתו לאיסור:

מי יצא אחרי המלך אשר כבר עשהו ומה ששמעתי על של חול עה) ודדוני כתב חוליות ואינו יודע אם רצה לומר שמראות כלל על ידי החוליות ומכל מקום מנא ליה לחלק ואפשר דגרע טפי דמודד הכל ממש עכ"ל: דין ב"ב שוליה בשבת ופירות הנושרין מן האילין בשבת כתב רבינו בסמ"ח פ"ב: דין טלטול אוכלי זמהה ואם מותר לקוטמם גם כן שם: דין נטילת קיסס לחנוך צו שינוי שם: דין טלטול ע"י בשמים והיתר קטימתם שם:

[כ] מותר לטלטל מעות ודברים המוקצים מפני השלטון או מפני הדליקה או מפני הלכטים בסמ"ח פ"ד: **[זר, נב]** גרסינן בסוף פרק כירה (מו) אמר רבי [ט] יוחנן לי היתר רבי לטלטל מתחה באפרה וכו' אמר אבי קרטיין כי רבי מי חשיבי וכי תימא חזו לעניים [ז] והתן בגדי עניים לעניים וכו' וכתב הר"ן (כה) ד"ה ומהא) ומהא שמעינן דמוקצה לעשירים מוקצה ואפילו עניים אין מטלטלין אותו שכבר הוקצה מדעתו של בעל הבית העשיר ולא צעין שיהא מוקצה לכל:

[כא] כתב הר"ן בפרק המבא כדי יין (ב"ב ט) דיבור ראשון) דתנאי מהני לכל מוקצה מחמת איסור לאחר שיעבור זמן איסורו וכן כתב בפרק כירה (כא) ד"ה והא) בשם הרמב"ן (מה) ד"ה ואיכא) והביא ראיה מהירושלמי (שם פ"ג ה"ו) וכן כתב הרב המגיד בפרק כ"ה (ה"י) בשם הרמב"ן (שם) והרשב"א (ש"ת ח"ג סי' קסח) ז"ל, ורבינו ירוחם (ני"ב ח"ב סו:) כתב שיש חולקים בדבר ושק"נ נראה לי עיקר וכבר כתבתי כל זה בסמ"ח רע"ט (לו) ד"ה ומ"ש וכן):

[כב] גרסינן בסוף פרק קמא דביצה ירושלמי (ה"ב) חני מטלטלין את השופר להשקות צו את התינוק את הפנקס את הקרקש [ז] את המראה לכסות בהם את הכלים. ובסוף פרק צמה מדליקין (לו:) אמרינן דלרבי יהודה דאית ליה מוקצה מטלטלין את השופר אבל לא את החלוצרות ומשמע התם דטעמא משום דשופר חזי לגמע צו מים לתינוק מה שאין כן בחלוצרות וכל זה על פי מה שקדם דכלי שמלאכתו לאיסור לצורך גופו שרי (יג):

[כג] כתוב בתשובת הרשב"א (ח"א סי' תשעב ח"ד סי' קנ) שמוחר לטלטל האצטרול"ב בשבת ולהפכו ולהביע צו וכן כתב האגור (סי' תקו) בשמו ומיהו לדעת הרמב"ם (פירוש המשנה פ"ג מ"ב) שכתבתי בסמ"ח פ"ו (סב) ד"ה כתב) שאסור לקרות בשבת בשום ספר זולת ספרי הנביאות ופירושיהן אפשר דלטלטלין נמי אסור והוא הדין לאצטרול"ב: **[כד]** כתוב בתשובת מהרי"ל (סי' ה) טלטול השעות שמעתי כבר שנשאו ונתנו בדבר לפני מה"ר וייפ"ש ז"ל ולא

דרבנא טישה (עא: דיבור ראשון) מדין פירות הטמונים בחול אם העפר מוקצה: (יג) וכן כתוב בהגהות אשרי"י סוף פרק במה מדליקין (סי' כד) ובאור זרוע (הלכות שבת סימן פו אות א, הלכות יום טוב סוף סימן שמא):

חדושי מהר"ח והגהות [ט] נוסח הגמרא אמר רבי זירא א"ר אבי יוחנן א"ר רומטוס: [י] בן הוא בעירובין (כט:) ואולם שם בשבת איתא והתניא:

התוספות פרק קמא דביצה (יב): (יב) ציין לקמן סימן שי"א (עא: דיבור ראשון) מדין פירות הטמונים בחול אם העפר מוקצה: (יג) וכן כתוב בהגהות אשרי"י סוף פרק במה מדליקין (סי' כד) ובאור זרוע (הלכות שבת סימן פו אות א, הלכות יום טוב סוף סימן שמא):

חדושי מהר"ח והגהות [ט] נוסח הגמרא אמר רבי זירא א"ר אבי יוחנן א"ר רומטוס: [י] בן הוא בעירובין (כט:) ואולם שם בשבת איתא והתניא:

התוספות פרק קמא דביצה (יב): (יב) ציין לקמן סימן שי"א (עא: דיבור ראשון) מדין פירות הטמונים בחול אם העפר מוקצה: (יג) וכן כתוב בהגהות אשרי"י סוף פרק במה מדליקין (סי' כד) ובאור זרוע (הלכות שבת סימן פו אות א, הלכות יום טוב סוף סימן שמא):

חדושי מהר"ח והגהות [ט] נוסח הגמרא אמר רבי זירא א"ר אבי יוחנן א"ר רומטוס: [י] בן הוא בעירובין (כט:) ואולם שם בשבת איתא והתניא:

התוספות פרק קמא דביצה (יב): (יב) ציין לקמן סימן שי"א (עא: דיבור ראשון) מדין פירות הטמונים בחול אם העפר מוקצה: (יג) וכן כתוב בהגהות אשרי"י סוף פרק במה מדליקין (סי' כד) ובאור זרוע (הלכות שבת סימן פו אות א, הלכות יום טוב סוף סימן שמא):

חדושי מהר"ח והגהות [ט] נוסח הגמרא אמר רבי זירא א"ר אבי יוחנן א"ר רומטוס: [י] בן הוא בעירובין (כט:) ואולם שם בשבת איתא והתניא:

והנה רמז אגודתו... ספר שמעון

רבינו הגאון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

והנה רמז אגודתו... ספר שמעון

והנה רמז אגודתו... ספר שמעון

קטו: רשומאל

ולא פלג הרב דספר מדה... רשומאל

ולא פלג הרב דספר מדה... רשומאל

ולא פלג הרב דספר מדה... רשומאל

ולא פלג הרב דספר מדה... רשומאל

ולא פלג הרב דספר מדה... רשומאל

פרק ששה עשר שבת

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

ספר

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

6

ספר

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

ספר

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

הנה רמז אגודתו... ספר שמעון

דמקח וממכר נזקקו איש לאלוהו הרי הוא עובד עולל... ומנין... וכו'

ומנין... וכו'... וכו'... וכו'...

מנין... וכו'... וכו'... וכו'...

ואין בעינין את ההנחה שהיא שמה ירשום... ומנין... וכו'

ולא מותרין מנפי שהוא כמקח וממכר... ומנין... וכו'

תרומוהו ומעשרותו שהוא רומה למקדש... ומנין... וכו'

מן המנבזה תרומתו כמקדש שבת... ומנין... וכו'

כבודו מה שעשה ומעשו וכן צורך לימוד ביום טוב... ומנין... וכו'

ובין כך ובין כך תיקן את הפרדות... ומנין... וכו'

יד אבוד לחשוב המנונית שהוא ערך... ומנין... וכו'

ואת אורחיו מנין אבל לא מן הכתב כדי שלא יקרא... ומנין... וכו'

ואת אורחיו מנין אבל לא מן הכתב כדי שלא יקרא... ומנין... וכו'

אחד עשר נהי' ב' עור... ומנין... וכו'

אחד עשר נהי' ב' עור... ומנין... וכו'

אחד עשר נהי' ב' עור... ומנין... וכו'

אך לקרות בנדרים וכו'... ומנין... וכו'

אך לקרות בנדרים וכו'... ומנין... וכו'

אך לקרות בנדרים וכו'... ומנין... וכו'

הנחות מייבשות... ומנין... וכו'

הנחות מייבשות... ומנין... וכו'

הנחות מייבשות... ומנין... וכו'

זמנים. הלכות שבת פב"ג

דמיון דלמשה לא נבדקה ע"כ לך לאקומו מתקין כמנהג שום דוקא ודמיון:
בה ומה שהיא מצויה ללבוש וכו' כמ"ה עם כמנהג וכו' ומה שכל מה שהיה
יכול ללבוש וכו' ומה שכל מה שהיה יכול ללבוש וכו' ומה שכל מה שהיה

לומר שלם כנראה ולא כמיה לא נבדקו וכו' ומה שכל מה שהיה
יכול ללבוש וכו' ומה שכל מה שהיה יכול ללבוש וכו' ומה שכל מה שהיה
יכול ללבוש וכו' ומה שכל מה שהיה יכול ללבוש וכו' ומה שכל מה שהיה

בית המדרש (לאסור גזירה משום ביטול בית המדרש
שלא יהיה כל אחד וישב בביתו וקורא ויבטל מביט
המדרש) (א) נפלה אדלקה בחצר בשבת אינו מציל

ב מה שיש בחצר לחצר אחרת שבאחרת המבוי אף על
פי שערבו גזירה שמה יבבה הרליקה כדי שיציל מפני
שארם בחול על ממונו. לפיכך גזרו שלא יציל אלא מוון
שהוא צריך לו לאותו שבת (ונוכחים שצריך להשתמש
בהן בשבת ובגדים שיכול ללבוש. שנמצא מתיאיש אף מונו
כך ואינו בא לרדו כוונתו. ואם (א) אלא עירבו אף מונו
ובלוי אינו מציל: (ב) ומה הוא מציל לכמונו. אם נפלה
דלקה בלילי שבת מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

בבב"א מציל בביטול הרבה וכו' פי
מן כגלות כדכתיב וכו' ומה שצריך מצילין מוון שלש מערות. הראוי
לצאתם לאדם וכו' ומה שצריך מצילין מוון שתי (א) מערות.

12

שלחן ערוך

מכבוד קדושת אדונינו מורינו ורבינו הגדול
הגאון האלהי החסיד המפורסם
אור עולם מופת הדור
נור ישראל ותפארתו קדוש ה'

מרנא ורבנא
מוה' שניאור זלמן נבג"מ

אורח חיים
חלק שני

הוצאה חדשה מסודרת מחדש ומתוקנת

ירושלים ת"ו תשנ"ג

ג ט"ז סק"ו
 ומג"א סק"א
 ס ר"ן פ' שואל
 שם בשם
 הרמב"ן
 ע צ"נתו סי'
 רע"ו סעיף ט'
 פ רא"ש פ"ד
 סימן י"ב וע"ז
 קנטרס אחרון
 לסי' רע"ו
 סק"ג
 צ רב יהודא
 אמר שמואל
 קנ"א
 ק משנה קמ"ח
 ר אב"י שם
 וכדפרש"י
 ש במשנה
 הלעיל
 ת ר"ן שם
 בשם תוס'
 וסמ"ג
 א מג"א סק"ה
 ב במשנה
 הלעיל
 ג אהות ח"ט
 בשם הרשב"א
 ד מ"א סק"ד
 ממשכנות
 הסוגיא שם
 ה גמרא קמ"ט
 ורש"י שם
 וק"ו ב'
 והספד' שם
 ד"ה וכו'
 ו רא"ש פ'
 שואל סימן א'
 יר"ל

דבר הגורם להם האסור לפיכך גבי איסור חוץ לתחום כיון שיש צד היתר ע"י בורגנין נמצא שאין האיסור בהילוך מחמת עצמו שהרי אותו הילוך עצמו מותר כשיש בורגנין אלא האיסור בהילוך הוא מחמת מניעת הדיוורין על הדרך והוא אינו מדבר אלא שילך בדרך ולא שילך במניעת הדיוורין וכן כל כיוצא בזה ואין היתר אלא בלשון זה אני הולך לך עמי אבל לא יאמר בלשון שמשמעו הליכה ב' בקרון (שקורין בל"א פארי"ן) שהרי לזה אין בורגנין מועילים:

טז וכל זה כשמדבר על עצמו או לחבירו לעשות אחר השבת אבל לומר לנכרי לעשות בשבת אסור אף אם יוכל להמצא צד היתר לישראל לעשותו כיון שעכשיו אין שם אותו צד היתר אבל אם יש שם צד היתר באמת שיוכל הישראל לעשות בהיתר אותו דבר עצמו שהנכרי עושה באיסור ויש מתירין לומר לנכרי סתם בלשון שאין מוזכר בו בפירוש שיעשה באיסור והנכרי עושה מעצמו באיסור כמ"ש בס"י רע"ו (סעיף ט') אבל אם אין שם צד היתר לישראל לעשות אותו דבר עצמו שהנכרי עושה לו אע"פ שיש צד ודרך שיוכל הישראל להגיע לאותו דבר שהנכרי עושה לו בלי שיעשה את המלאכה שהנכרי צריך לעשות באותו דבר עד שמגיע לישראל בגון שאומר לנכרי להביא לו מים לשתות מן הנהר אע"פ שיוכל הישראל לילך בעצמו לנהר ולשתות שם אין זה מועיל כלום להתיר האמירה לנכרי כמ"ש בס"י שכ"ה:

יז מותר לומר לחבירו שמור לי פירותי שבתחומך ואני אשמר לך פירותיך שבתחומי ואע"פ שהוא אסור לו לילך ולשמור פירותיו שבתחום חבירו אין איסור באמירתו לחבירו כיון שלחבירו מותר הוא וגם לו יש היתר על ידי בורגנין:

יח השואל דבר מחבירו בשבת לא יאמר לו הלויני אלא השאילני ושהמלוה את חבירו אינו יכול לתבעו בפתות משלשים יום מפני שההלואה להוצאה ניתנה ואין חוזרת בעין אלא פורע לו בדבר אחר כמותה ואין דרך ללות כדי לפרוע לאלתר אלא לאחר זמן מרובה ושיערו חכמים סתם הלואה שלשים יום וא"כ יש לחוש שמא יכתוב המלוה על פנקסו כך וכך הלוייתי לפלוני כדי שלא ישכח לתבעו בסוף שלשים יום אבל המשאיל את חבירו יכול לתובעו מיד שהשאלה היא חוזרת בעין וא"כ אין לחוש לשכחה ולכך אין חוששים שמא יבוא לכתוב ואפילו אם שואל מחבירו כדי יין וכדי שמן וכן האשה מחברתה ככרות שאינן חוזרים בעין אע"פ כיון שאומר לו לשון שאלה הרי נותן לו רשות שיוכל לתבוע ממנו לאלתר כדן השאלה וכשם שאין לוין בשבת אלא בלשון שאלה כך אין פורעין אלא בלשון חזרה. בלשון לע"ז שאין חילוק בין הלויני להשאיליני לא יאמר לשון שאלה אלא יאמר הן לי ויכול לסיים ג"כ ואחזיר ואתן לך:

יט במקום שנוהגים שסתם הלואה יכול לתבעו לאלתר רשאי לומר הלויני: כ השואל מחבירו בשבת ואין הלוה מאמינו יכול להניח משכון אצלו ויניחנו בסתם ולא יאמר לו הילך משכון שזהו כמעשה חול במה דברים אמורים בשואל מיני מאכל ומשקה שהם צורך השבת לכן התירו להניח משכון כשאין הלוה מאמינו אבל שלא לצורך השבת אסור להניח משכון כלל (מפני שדומה למקנה קנין בשבת עיין סי' ש"ו (סעיף ב')):

כא שטרי הדיוטות דהיינו שטרי חובות ומקח וממכר ומשכנות וחשבונות וכל כיוצא בהם מחפצים האסורים לעשות בשבת אסור לקרותם בשבת משום ממצוא חפצן ואפילו לעיין בהם בלא קריאה אסור ולא אמרו שדבור אסור הרהור מותר אלא כשאין הדבר ניכר שמהרהר בחפצים האסורים אבל כאן שניכר לכל שמהרהר בחפצים האסורים הכתובים בשטר הרי זה בכלל איסור ממצוא חפצן כמו שבכלל זה המטייל בשדהו לראות מה היא צריכה שאף שהטייל בשדה דבר המותר הוא מצד עצמו וגם הרהור בצרכי שדהו דבר המותר אע"פ כיון שניכר לכל שמטייל שם בשביל כך אסור משום ממצוא חפצן כמ"ש בס"י ש"ו (סעיף ב'):

וגזרו

כב וגזרו על ואפילו לע לפיכך מ"ט שמות האורחין שהכין להם א אם השמות ע בשטרי הדיוטות לקרותם בשבת שוקעת אבל האורחיים שירז ויגרוד ויעביר שוקעת שאינה חקיקה הבולט מפני שלא לו צריך לומר ע ב כג עכשיו נהו שלימד זכ שמא יקרא ב' ואיסור ממצוא גזרו בחפצי ע המותרים שמו: שמא ימחוק הקדואים אבל סעודת מצוה שמא ימחוק על הטבלא ו שזימן אליו כד וכן מה בשטרי ו מה שנוהגין כה אגרות הדיוטות לעשותם בש שאינו יודע שאין בהם מקום לא י כו מותר לעיקר בה מכל קואף אם

76

כב וגזרו על כל כתב אע"פ שאין בו מחפצים האסורים שלא לקרות בו בשבת ואפילו לעיין בלא קריאה אסור גזרה שמא יקרא או יעיין בשטרי הדיוטות לפיכך מי שזימן אורחים והכין להם מיני מגדים וכתב בכתב מערב שבת את שמות האורחים שזימן שלא ישכח לקראם אליו בשבת או שכתב שמות המינים שהכין להם אסור לקרות בכתב זה בשבת ואפילו לעיין בלא קריאה אסור ואפילו אם השמות הקוקים בטבלא או פנקס ולא כתובים אסור שמא יטעו להתיר אף בשטרי הדיוטות שהטבלא ופנקס מתחלפים בשטר אבל אם הקוקים בכותל מותר לקרותם בשבת שחקיקת הכותל אינה מתחלפת בשטר והוא שיהיו הקוקים חקיקה שוקעת אבל אם הם בולטין אסור אפילו לעיין בהם גזרה שמא ימחוק מן האורחים שיראה שלא הכין להם כל צרכם ויתחרט שזימן אורחים יותר מן הראוי ויגרוד ויעביר שמותם הבולטים מן הכותל כדי שלא יקראם השמש משא"כ חקיקה שוקעת שאינה נוטה למחוק ובתוך כך יזכור שהוא שבת ולא ימחוק ואפילו אם חקיקה הבולטת הוא גבוה הרבה בראש הכותל שאינו יכול להגיע שם למחוק אסור מפני שלא לחלקו חכמים בגזרתם בין גבוה לנמוך כמ"ש בס"י ער"ה (סעיף ב') ואין צריך לומר שאם כתב בכתב על ראש הכותל שאסור גם משום גזרה שמא יקרא בשטרי הדיוטות שהכתיבה שבכותל מתחלפת בכתיבה שבשטר:

כג עכשיו נהגו שהשמש קורא לסעודה מתוך הכתב שכתובים בו שמות המזומנים לסעודה ויש שלימד זכות על המנהג לפי שאין נוהגין כך אלא בסעודת מצוה ולצורך מצוה אין לגזור משום שמא יקרא בשטרי הדיוטות שהרי אסור הקריאה בשטרי הדיוטות אינו אלא משום ממצוא חפצך ואיסור ממצוא חפצך לא שייך בדבר מצוה שחפצי שמים האסורים בשבת לעשותם מותר לדבר בהם ולא גזרו בחפצי שמים שמא יטעו להתיר גם חפצי הדיוט א"כ כל שכן שאין לגזור בדבר מצוה בחפצים המותרים שמא יקרא בשטרי הדיוטות ויעבור על איסור ממצוא חפצך ואין לאסור כאן משום גזרה שמא ימחוק מפני שזה לא שייך לגזור אלא בבעל הסעודה עצמו שיש בידו למחוק ולגרוע מנין הקרואים אבל השמש אין בידו לגרוע ואין לאסור בו אלא משום שמא יקרא בשטרי הדיוטות אם אינה סעודת מצוה (ולא אסור חכמים למנות האורחים מתוך הכתב אלא לבעל הבית בעצמו משום גזרה שמא ימחוק שגזרה זו גזרו אף במקום הכנסת אורחים אע"פ שהיא מצוה גדולה ולא אסור בחקוקים על הטבלא ופנקס משום גזירה שמא יקרא בשטרי הדיוטות אלא באורחים שאינם מעיר אחרת אלא שזימן אליו אחוזת מרעהו מבני עירו לסעודת מריעות שאינו סעודת מצוה עיין סי' של"ג (סעיף ו')): ל- כד וכן מה שנהגו שהשמש קורא הסכמות או חרמות מתוך הכתב אין לאסור משום שמא יקרא בשטרי הדיוטות מפני שהם צרכי רבים וצרכי רבים דינם כדבר מצוה כמ"ש בס"י ש"ו (וכן מה שנהגין להזכיר נשמות מתוך הכתב הוא כדבר מצוה שנודרין לצדקה בעד הזכרת נשמתם עיין סי' ש"ו (סעיף י"ד)):

כה יאגרות של שאלת שלום אסור לקרותן ואפילו לעיין בהם בלא קריאה גזירה משום שטרי הדיוטות (ואין צריך לומר באגרות השלוחות למצוא חפץ אע"פ שהוא מחפצים המותרים לעשותם בשבת שיש לגזור בהן משום חפצים האסורים) ויש מתירין לקרות אגרת השלוחה לו שאינו יודע מה כתוב בה כי שמא יש בה דבר שצריך לו לגופו ואינו דומה לשטרי הדיוטות שאין בהם צורך הגוף אלא צורך ממונו ויש לסמוך על דבריהם להקל בדברי סופרים ומכל מקום לא יקרא בה בפיו אלא יעיין בלא קריאה כי יש מי שמיקל בעיניו בלא קריאה אף בכתבים האסורים לקרותם לדברי הכל: L

כו מותר לטלטל האגרת בשבת ואין בה משום מוקצה אף אם אינה ראויה בשבת לעיקר הנאתה דהיינו לקרותה כגון שיודע שאין בה צורך הגוף שאסור אפילו לעיין בה מכל מקום ראויה היא להנאה אחרת כגון לצוד על פי צלוחיתו וכיוצא בזה ואף אם הובאה מחוץ לתחום בשבת אין בה משום מוקצה כמ"ש בס"י תקט"ו ואף

ז אבי קמ"ט
ח משנה
קמ"ח
ט כרייתא
קמ"ט
י ר' יוחנן
כ רב כיוי שם
דאבי נמי
חשיש להא
ל רבה י"ב
ושם
מ מ"א סק"ו
נ הרא"ש פרק
שואל והר"י
והרשב"א
ס רש"י ק"ו
ב
ע רמב"ן תוס'
שם הגמ"י פ"ו
ומדכ"י
פ אור זרוע
צ תוס' שם
ק תנ"י פ"ב
ה' כ'

ו שכלי לקט
ז ט"ז
ח פ"א
ט גהר"ל

א תוס' דף צ"ו
ב' וסמ"ג
לארן ס"ה
ב ר' חננאל
מ"ט ב' רש"י
שם
ג רבי יוחנן
צ"ו שם
ד שמות ל"ו ר'
ה אב"י ורבא
ו"ג ב'
ה גמרא צ"ו ב'
ו משנה ע"ג
ז רב פפא ע"ד
ח רמב"ם פ"ו
ה הלכה ה'
ט מגיד משנה
ה"ג

ב ולכן יש נוהגים להרכות נרות- כמוצאי שבת יותר משאר לילות החול ונוהגים ג"כ לומר פיוטים וזמירות אחר הבדלה ללות את השבת אחר שיצא כדרך שמלוין את המלך אחר שיצא מן העיר:

ג וטוב לבשל בשר או דבר אחר במוצאי שבת לכבוד סעודה זו ובזמננו שמאחרין כל כך סעודה ג' שאין יכולים לאכול במוצאי שבת יכולים לקיים סעודה זו בפירות (ואין צריך להקדים סעודה ג' בשביל שיאכלו סעודה זו כראוי שסעודה זו אינה חובה כל כך אלא מצוה מן המובחר בלבד):

ד יש מהמדקקים שהיה לו טלית (מיוחד) של מצוה מיוחדת לשבת ובכל מוצאי שבת היה קופלה כדי להתעסק במצוה מיד:

שא באיזה כלים מותר לצאת בשבת ובאיזה מהם אסורים וכו' ס"ג סעיפים:
א אף על פי שנאמר בתורה סתם לא תעשה כל מלאכה ולא נתפרש בה איזה עשייה נקראת מלאכה ואיזה עשייה אינה נקראת מלאכה ומועד הסברא שההוצאה וההכנסה מרשות לרשות אינה נקראת בשם מלאכה כלל י אעפ"כ ממה שסמכה תורה פרשת שבת למלאכת המשכן ללמוד שאין מלאכת המשכן דוחה את השבת מכאן אנו לומדים שכל מלאכה שהיתה חשובה במשכן נקראת מלאכה לענין שבת י וההוצאה היתה ג"כ מלאכה חשובה במשכן שנאמר * איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא הא למדת שההבאה שהיו מביאין מביתם שהוא רשות היחיד אל משה העומד במחנה לוויה שהיא רשות הרבים נקראת הבאה זו מלאכה ומנין כל המלאכות שהיו במשכן הן ל"ט ז והן נקראות אבות מלאכות שיש עוד תולדות שלמדו מפי השמועה שלא אותן המלאכות בלבד שהיו במשכן נקראו מלאכות אלא כל מלאכה הדומה למלאכה שהיתה במשכן היא נקראת ג"כ בשם מלאכה כמותה והרי היא בכלל לא תעשה כל מלאכה כגון הכנסה מרשות הרבים לרשות היחיד היא תולדת ההוצאה מרשות היחיד לרשות הרבים (שהיא דומה לה ממש ואפילו כל מלאכה הדומה במקצת למלאכה שהיתה במשכן הרי היא תולדתה אע"פ שאינה דומה לה ממש כגון י הטוחן הוא אב מלאכה שהיתה במשכן בשחיקת סממני הצבע י והמחתך הירק דק דק הוא תולדת הטוחן י שהטוחן לוקח גוף אחד ומחלקו לגופים דקים הרבה וכל העושה דבר הדומה לזה היא תולדת הטוחן י אע"פ שאינה דומה לו לגמרי שהטוחן משנה את גוף הראשון לגמרי מה שאין כן המחתך אף על פי כן הואיל ודומה לו בהעשותה גופים רבים מגוף אחד הרי זו תולדתו וכן יש

קונטרס אחרון

בשאר

7 ←

(ב) לרוץ כדי לראות כו'. מ"ש הט"ו י תמוה מאד דאף גלא ענג אין איסור כלל מדינא לנאות ולהרבה דברים חילוניים שאפילו בפיו מותר לחשב חשבונות של מלך רק שלא ירבה בהם כמ"ש המגיד משנה (פ"ט) (פכ"ג הי"א) והר"ר יונה לא חקר אלא בעסקיו כשיש לו טרדה לב ונדנד דאגה והטור הוסיף דמנה שלא להרבה כלל בעסקיו אע"פ שאין איסור מן הדין (עין ס' רמ"ט) שיש מצוה להמנע מדבר שאין ט איסור מדינא) ע"ש:

ומ"ש המג"ח¹⁰ י"ע היכי מיירי אי בדיוקנה עמנה ממ"ז אי ס"ל דאף בחול אסור א"כ משוט ענג שנת מי שריא איסורא דאל תפנו אל האלילים שמדברנן אין זה מענג אלא מנאץ ואי ס"ל כהוסי' ורא"שי דבחול שרי א"כ אף בשנת מנ"ל לאסור ואף אש"ל לאסור כמו נכתב שחמיה וכן אש"ל דמיירי נכתב שחמיה ג"כ לע"ג היכי שרי משום עונג שנת גורה דשמא יקרא בשטרי הדיוטות כדפרש"י ורא"שי י ע"ש ברא"ש דאיסור שטרי הדיוטות הוא ממנוא חפ"ך דמהתם נפקא לן ג"כ איסור מקח וממכר כמ"ש הוסי' ורא"ש¹¹ פט"ו ורא"כ נשרי נמי מקח וממכר לנורן ענג שנת כשא אפשר לקנות בדרך הימר בהקפה וח"ו ישחקק הדבר שלא החירו משום ענג אלא דברים שאיסורם הוא משם דרך חול כגון שלא יהא דיוטך (עין ס' ש"ו ס"א בהג"ה) והילוכך בשנת כבחול דשמתענג בהם יש כאן ענין ענג שנת ולא דרך חול אלא שאר כל האיסורים היוצאים מפסקוק זה אם השיב כו' אפילו הגזרות שגזרו חכמים בשבילם לסייג פשיטא דלא דמיין להו משום מנות ענג שהיא מצוה הנאה בעברה וכל שכן להרמב"ם¹² דס"ל בשטרי הדיוטות שמא יתחוק עיין ט"ו ס' ש"י¹³ דאסור אף נכתב שחמיה הנורה אף אם מתענג כי שמא יבא לקרות בשטרי הדיוטות ולתחוק הילכך מחזרתא כפשתו לשון הסמ"ק¹⁴ וכמ"ש הב"י (וב"ה) ואלוהי רבנו: L

(7) סק"א: (8) באגרת החשובה ג"ג: (9) סעיף ז': (10) סק"ד: (11) קמ"ט ע"א ד"ה אסור: (12) פכ"ג ס' ב': (13) שם ד"ה אסור: (14) שם ס' א': (15) קריב ע"ב ד"ה שלא: (16) ס' ב': (17) פכ"ג ה"ט: (18) ס' י"א: (19) ס' י"א: (20) ש"ז ס"ק ב"ט:

בשאר כל המלאכות (ו) אסורים בש ב כל המלאכות כולן א אותן בחול אבל אם י מלאכה זו פטור מן התו בחול י כיצד כגון שהו במגעלו וכל מיוצא בזה שהוציאן בפיו חייב שז הוציאו דרך משוי אבל תלאו כמלבושיו לתכשו בחול פטור מן התורה ו שאסורים מדברי סופרי להראות נזיה להברתה כ רפוי עליו

ג וכל דבר שאוחזו ב שדרך ללבושו או לה לפעמים ויש דברים שא עליהם י אם דרך להוציאו או בקשת או במגן או ב זה חייב כיון שהוציאן תכשיט לא היו בטלין י לבוש בשריון או בכובע דרך מלבוש הרי זה פט יצא לבוש בתפילין פטו כל תוסף כגון שאינו מ כהן מדברי סופרים י גזי ברשות הרבים או מרשוו ממדת רגליו שמא יפול יפול מעליו וכן ה לא יצ על שהולך במגעל אחד אפשר לו לנעול בה מני ישחקו עליו לפי (ג) שמ בסי' זה

ד ה לא יצא אדם בי בכגדו באותן מקומו הוצאה כדרכה מכל כ בכגדו לחבר קצותי

(ג) שמכתו כו'. לא העתקת

(ד) מפתחי כו'. עין ס' ש" וכן כהאי גוונא כליש המי (21) סעיף י"ח (22) לארן ס"ה: 23

ומ"ש דלא הוי פסידא כיון דאפשר לאכלו
 צלי אדרבה מטעם זה נראה להתיר
 ע"י עכו"ם דהא להדיא כתב הטור אורח
 חיים סוף סימן תכ"ט וז"ל סכין שנתקלקל
 אם יוכל לחתוך בה ע"י הדחק יכול
 להשחיוזא אפילו במשחות אבל אם אינו יכול
 לחתוך בה ע"י הדחה אסור להשחיוזא דה"ל
 מתקן עכ"ל וא"כ הכא דאפשר לאכלו
 ברווחה ע"י צלי פשיטא דלא הוי כמתקן
 ומותר ע"י אמירה לעכו"ם שהוא שבות וכ"ש
 היכא שיש חשש איסור כמבואר ב"ד סי'
 ס"ט ובספרי מנחת יעקב כלל ז' דאסור
 לשהות בשר בלי הדחה ג' ימים דחיישינן
 שמא ישכח ומבשל כן יש לחוש כאן דאתי
 לבשולי במוצאי שבת גם בספר פרי חדש
 לא"ח סוף סימן ת"ק פסק מהאי טעמא
 דמותר הישראל לשרות ב"ט מהאי טעמא
 ובשבת ע"י עכו"ם נראה לי פשוט דאין
 להתמיר כלל וכ"כ גיסי בספרו א"ז בשם
 מוח"ז אך שמסיק להתיר אף ע"י ישראל

ול"נ כמ"ש המגן אברהם בסי' ש"ז ע"ש
 ועיין בא"ח סי' ש"ז והמחמיר בזה אינו אלא
 מן המתמיהן.

ובפרטות בנדון של השאלה שלפנינו נראה
 דגם המגן אברהם אינו מחמיר
 דדוקא בנעשה כן ליחיד בביתו שנשאר לו
 דבר מה בלי הדחה ומליחה כזה מחמיר כיון
 דליכא פסידא שיכול לאכלו צלי משא"כ
 בקצב חנווני שנשאר לו בשר הרבה שאם
 ישהה ג' ימים בלא מליחה צריך לזלזל
 במכירה כיון שהקונה אינו יכול לאכול מבושל
 כרצונו ודאי פסידא גמור יחשב לכן נראה לי
 דע"י עכו"ם בכל ענין מותר וכמ"ש והרוצה
 להחמיר לעצמו עכ"פ יש להתיר ע"י שבות
 דשבות שיאמר לעכו"ם שיצוה לעכו"ם אחר
 לעשות כן וכמבואר בתשובת ח"י סי' מ"ד
 והובא ג"כ בתשובתו חלק שני סי' מ"ב ע"ש
 כן נראה לי:

הקטן יעקב

שאלה כג

הכותב לחבירו ויודע שיגיע לחבירו ביום השבת יהא אסור לכותבו גם
 אי מותר לקרות הנייא צייטונג בשבת.

שקורין כל"א נייא צייטונג והלא אסור
 לקרות בשבת בסיפורי מלחמות כמבואר שם
 באורח חיים.

תשובה על מה שמתמיה על הכותב שהוא
 הגורם שחבירו יקרא בשבת נראה
 לי פשוט דגרמא כזו אין חשש אסור כלל
 בשבת באיסורי דרבנן וגדולה מזו מצינו
 בש"ס ספ"ב דב"ק דף כ"ו ע"ב דאמר רבה
 זרק בלי מראש הגג והיו תחתיו כרים או

74 **הא** דאיתא באורח חיים סימן ס"ו דאגרת
 שלומים שהביאם בשבת שמותר לקרות
 בו לפי שאין יודעין מה כתב בו ואולי יש
 בו צורך הגוף ע"כ וקשה הא תינה שיקרא
 בו המקבלו אבל הכותב שיודע בעצמו
 שאין שום צורך כאגרת שלו ויגיע בשבת
 לחבירו יהא אסור לכתבו גם ילמדנו רבינו
 על מה סומכין העולם במדינה זו רבים וגם
 שלמים שקורין בשבת בכתביהם שנדפסו
 חדושיהם מסיפורי מלחמות וכיוצא בהם

כסתות ובא אחר וסי'
 וסלקן פטור מ"ט בעידו
 גרי' ומבואר שם בש"
 מלאכה דאורייתא קי"
 בסנהדרין דף ע"ז ע"ב
 א"כ ה"נ בשעה שכותב
 ואין זה אפילו גרמא כי
 קריאה בשבת דאולי יה
 לא יקרא בו מחמת אי'
 איזה אנשים מונעים ל
 בשבת כלל הדבר לא י
 על ה

קושיא על הני
 עבודת יום ה
 מהר"ר מן דא

אי מותר להטיל גורל
 שלא נעלם מאתי
 בא"ח סוף סימן שכ"ג
 גורל מי יאמר קדיש ז'
 דהא הרכה פוסקים ס'
 גורל מי זורק עכ"ל ו'
 לא חזינא דאמרינן בז'
 דף ל"ב ע"ב דכל עב
 אלא כה"ג וא"כ פייס
 אדוני מ"ש המגן אב
 בשם הגאון מהר"ר מ"
 שצריכין כולם לעשו
 לסמוך

תשובה הנה בוודאי
 בש"ס להדי

18

וע"ד קריאת הנייא צייטונג בשבת אפשר לומר שסוברין דהא דפסק דאסור לקרות בספרי מלחמות היינו מלחמות הקודמין הישנים שאין בהם צורך לקרות בהם עכשיו אבל בתוך כתב התחדשות שנדפסים מקראות של זמנים הללו שיש בהם כמה צורכי בני אדם לידע באיזה מדינה שהוא מלחמה או שאר מקראות רעות ח"ו ואולי אפשר להציל איזה דבר ע"י איזה פעולה וכיוצא בזה נראה לי דליכא בזה אסור קריאה משום שטרי הדיוטות כן נראה לי:

הקטן יעקב

שאלה בד

קושיא על המגן אברהם דמתיר להטיל גורל בשבת מפייס כ"ב הא כל עבודת יום הכפורים בכהן גדול דוקא גם מ"ש המגן אברהם בשם הגאון מהר"ר מן דאם עלו שנים כשוה צריכין להטיל גורל מחדש אם יש להורות בן למעשה.

פ"א מהלכות עבודת יום הכיפורים וע"ש אכן בכסף משנה כתב שם וז"ל אבל הגאונים בפיוטיהם הזכירו פייס ביום הכיפורים לכן כתב הרמב"ן דהיו פייסות ביה"כ אחד לתרומת הדין והשני מדשן מזבח הפנימי וכו' ע"ש ואפשר שלזה כיון המגן אברהם שם.

אב"ל באמת תמה אני על המגן אברהם דלמה הוצרך לזה דהרי בלאו הכי עשו גורלות ביה"כ דהיינו גורל שני שעירים כדאיתא בפ"ג דיומא וכמבואר ברמב"ם פ"ג מהלכות עבודת יה"כ ע"ש ואף אי נימא דאין למוד משם דגזירת הכתוב הוא כמו שעושין שאר עבודת ביה"כ וא"כ גם משאר הפייסות אין ראייה אבל בלאו הכי יש להבא ראייה משאר כל הפייסות

כסתות ובא אחר וסלקן אפילו קדם הוא וסלקן פטור מ"ט בעידנא דשדא פסוקי מפסיק גר"י ומבואר שם בש"ס דלענין שבת אפילו מלאכה דאורייתא קי"ל הכי וכה"ג מבואר בסנהדרין דף ע"ז ע"ב לענין רציחה החמורה א"כ ה"נ בשעה שכותב לא עבד איסור כלל ואין זה אפילו גרמא כלל דמי יימר שבא לידו קריאה בשבת דאולי יתעכב בדרך או המקבלו לא יקרא בו מחמת איזה סיבה וכאשר באמת איזה אנשים מונעים לקרות ולפתוח הכתבים בשבת כלל הדבר לא ידעתי שום חשש איסור על הכותב.

אי מותר להטיל גורל בשבת על הקדיש אף שלא נעלם מאתי שבספר מגן אברהם בא"ח סוף סימן שכ"ג כתב וז"ל אבל להטיל גורל מי יאמר קדיש או מי יעלה לס"ת שרי דהא הרבה פוסקים ס"ל ביה"כ היו מטילין גורל מי זורק עכ"ל וגברא קא חזינא וראיה לא חזינא דאמרינן בהוריות דף י"ב וביומא דף ל"ב ע"ב דכל עבודת יה"כ אינן כשרות אלא כה"ג וא"כ פייס זו למה גם יבאר לי אדוני מ"ש המגן אברהם בא"ח סי' קל"ב בשם הגאון מהר"ר מ"ן דאם עלו שנים בשוה שצריכין כולם לעשות גורל חדש אם יש לסמוך או לא:

תשובה הנה בוודאי כן הוא כדאיתא שם בש"ס להדיא וכן פסק הרמב"ם

ש"ז ע"ש אינו אלא

ענינו נראה
בו מחמיר
שנשאר לו
חמיר כיון
משא"כ
בה שאם
לזולזל
ל מבושל
נראה לי
שהרוצה
ב"י שבות
ו"ם אחר
סי' מ"ד
מ"ב ע"ש

הקטן יעקב

א אסור
בואר שם

ב שהוא
ת נראה
זר כלל
ו מצינו
מר רבה
ורים או

מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל בית יעקב לכו ונלכה באור ה'

בעזרה שו"ת

ספר שיאלת יעבץ

חלק ראשון

מגאון יעקב וקדושו, אור מופלא רום מעלה, האדם הגדול בענקים כארו בלבנון ישגה, הד המוריה שממנו יצאה הוראה לעולם, לכל ישראל האיר בספריו הקדושים המלאים זיו ומפיקים נוגה, איש אשר קנא לשם ה' צבאות

רבינו יעקב המכונה יעב"ץ זצוק"ל

אבד"ק עמדין

בן לאותו צדיק צבי תפארת ישראל

רבינו החכם צבי זצוק"ל

נדפס לראשונה על ידי רבינו המחבר

באלטונא בשנת תצ"ז לפ"ק

ועתה נתחדש אורה וזויה בכמה מעלות טובות

יומי דהנוכה שנת תשע"ו לפ"ק

בשבת, ולא ידעתי מה ראו על כנה, כי אדרבה ע"י משכון מיגרע גרע, ללא שרי משכון כי אם לדבר מלוא, ולא להחייב ע"י כך, אלא רק כדי שחממוך דעת הצעל חוב בלבד, אבל להחייב מחלה ע"י משכון שלא לצורך מלוא, מי איכא למימר דשרי, והא ודאי מי שבך לאו חפני שמים הוא, אדרבה בשבת אית ביה נמי משום לתא דודבר דבר, כמ"ש בס"ד

בשבת, ולא ידעתי מה ראו על כנה, כי אדרבה ע"י משכון מיגרע גרע, ללא שרי משכון כי אם לדבר מלוא, ולא להחייב ע"י כך, אלא רק כדי שחממוך דעת הצעל חוב בלבד, אבל להחייב מחלה ע"י משכון שלא לצורך מלוא, מי איכא למימר דשרי, והא ודאי מי שבך לאו חפני שמים הוא, אדרבה בשבת אית ביה נמי משום לתא דודבר דבר, כמ"ש בס"ד

שאלה קסב

שוקקה וכוספת לדעת המחמדים בהם. על כן היה נראה בעיני היתר גמור לכולי עלמא א"י, שאף בש"ע [שם סט"ז] לא אסר סיפורי מלחמות, אלא אומן שעברו ולקרוחן בקצת מתוך ספרים המחמדים.

76 ולענין לקרות בקורנטין הנדפסים בכרכים ועיירות גדולות מדי שבע בשבע במדינה זו, להודיע בקרב הארץ חדשות וקורות מתרגשות מעניני מלחמה ושאר מאורעות זולמות ההויים בעולם יום יום.

קריאת התנ"ך
בשבת או אחר
ביום ולשבת
ראוי להחמיר
ולתתוק
מקראתו

אמנם עדיין חוכך אני להחמיר מטעם אחר, דהיינו מפני שבסופן רגילים להודיע ג"כ הסחורות וקרקעות וכלים הנמכרים, ושאר עניני משא ומתן ועסקי תגרים, שזה ודאי אסור לקרותו בשבת, ואפי' לעיין בהם להרהר בלבד ג"ל דאסור א"י, אע"ג דהרהור בעסקיו מותר [שבת ק"ג ע"א], היינו במחשבה גרידא, אבל לא מתוך הכחב"א דוק, ועוד בעסקיו דווקא מה שצריך להם, ולא להוסיף עליהם. וא"כ יזהר מלעיין בדברים הללו הנזכרים, ונתירנו בשאר י"ל סחור סחור לכרמא לא תקרב, צפרטות לסוחרים שכל הצטחם בהם הוא בשביל כך, נכון לאסור לגמרי א"י, ושלוס מעכ"ת יגדל, ויונקחו לא תחלל, כנפש עני ודל.

ג"ל פשוט שאינם בכלל איסור שטרי הדיוטות [א"י] סי' ש"ז ס"ג, מידי דהוי אלאגרת השלוח ואינו יודע מה כתוב בו שמומר לקרותו [שם ס"ד], הכי נמי הני פחקי חידושים שנוגעים על פי הרוב לכלל או לפרט, וביחוד בזמן שיש מלחמה ושעת חירום בעולם, שלפעמים יש צורך גדול לדע איהו דגבר, ויש לחוש אפי' מחמת עסקי נפשות.

ואין ג"ל שמסתמא יש בית מימוש להפסד ממון ח"ו בקירוב או בריחוק מקום, ואפי' במקום שברור הדבר שאין מניע לשם דבר ההזק כלל בשום אופן, מ"מ פשיטא דעדיפי קריאת דפיס הללו מסיפורי מלחמות שהמיר בעל תרומת הדשן [סי' ס"א] לזני אדם שמתענגין בקר, כל שכן הכא דאיכא תרמי עונג ולורך קרוב, וזער למונע צפרט הרגיל לקרוחן, שנפשו

יעב"ז ס"ט

דמהרהר מתוך הספר קבע הוא, והובא בשאלת יעב"ז ח"ב סי' ק"מ בד"ה ואין להביא.
א"צו. וא"כ למי שאינו עוסק במסחרים הנדפסים יש לצדד להקל, אבל המחמיר תבא עליו ברכה. (דעת תורה סי' ש"ז ס"ז).

א"צו. וכ"כ בשו"ת שבות יעקב ח"ג סי' כ"ג.
א"צו. ע"י בדא"ש ריש פכ"ג דשבת ובר"ן שם [סי' ע"א ביה"ד], וע"ע שבלי לקט סי' קכ"ב בשם ה"ר בנימין ז"ל.

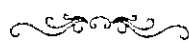

ספר

תולדות שמואל

על תרי"ג מצות
לפי סדר הפרשיות
- חלק שלישי -

חברו הרב הגאון המפורסם בתורתו ובצדקתו
מוה"ר מאיר הלוי קליין זצ"ל
מו"ץ בק"ק אוהעל יצ"ו

נדפס לראשונה ע"י המחבר ז"ל
ואח"כ יצא לאור ע"י בנו
מוה"ר יעקב הלוי קליין ז"ל
ועכשיו נתחדש אורו ע"י נכד המחבר
מנחם הלוי קליין
ברוקלין נ.י. • שנת תשס"ז לפ"ק

מאצות אצותנו אין זה עוד צלמנו לקון הקודש כלל והרי זה רק באחד מלשונות העמים כידוע שני שאינו רגיל בלשונם קצרו א"ל קיצין אותו וכדי ציון וקלף יאצדו המה ואלף כיו"צ ואות אחת מלשוננו הקדוש לא תשנה חלילה עיין לעיל מל"ה כ"ה ק"י א' ק"ד) ומעלה ונחמתיאין צה את הרצים ולודין צה נפשות ישראל אשר ילכדו צלל הודע צמולדתן הרעה חוי לנו סכך עלתה צימנו סנועשה סטן הלליה סנחפסטו צעויה צארלינו הקדושה ויצולו ויטמאו את הארץ הקדושה צמועצות זרות אשר לא שערוס אצותינו הקדושים אשר כל הסונע חלילה שהי אזניו והסנער סערוס צערו אצל תקוהינו חזקה סצמזרתו יחצ"ש לא יאריכו ימים עלי וצטומים חנו סארלינו הקדושה לא סקצול הרצה סטאים כאלו ככתוב צתוהיק ולא תקיח הארץ אסכס ועיכ צ"ס סתחוס יצא אידס וירדו פלאים ונאיגרא רמח לצירא עותיקתא ויתעקרו וישחצרו ויתונגרו עד מהרה ומתח כל הסננים וזו חרלה הארץ הקדושה את סצתות" צסוב ה' את סיצה ליון וסצו צניה הונחנהגין צדרך סתורה והיראה לגצולס וירסו סתחס את אשר הבינו וצנו סנה ויתקיים צנו סכין דסע וילצס לדיק צ"צ אבי"ד

כא והנה מידי דברי צענין זה לא אוכל להחלפק ולהרים כסופר קולי אצרה וירוח לי על הנוספתה ספסחה צעויה צזננינו אפי צצתי הספרים סציראל ואפי צבת סחקידים ואנשי מעשה אשר נדקדקים אפי על נדנוד וננהג חקידות וכל דצריהס וסחליכו ציתס מיוקד על וננהגי היהודיה ואעפי"כ סתגנצ גם צנחילתס הדצר הרע הזה סצנכותיהס סוקדים יוס ולילה על ספרי סחילוים וספרי סקס שהס ונלח ונינות וסועצות ואפיקורקות וכל דצר רע וכ"כ הלליה צעויה ונעשה סטן צענין זה עד סקצ הדצר הזה ציניהס לידיעה סכרמית וצאס חולי יזדון עוד חיוו נערה סלל טעמה מוכס סחרעלה הזאת אין זה כצודס להסנהג עמדה ולהיות להס לסצרתס ואדרצא ילעגו עליה וסחי ללחוק צעיניהס ויססנוה כסוטיית סונוו סמים על זאת חוי לנו סכך עלתה צימנו לא נח ולמד כנה טח עיני האצות ונלחות כי אס יראו האצות למסל את צנותיהס סאוכלים טרפות חו צצר חזיר חנה צ"ס ירדו עמס לחייהס ויצקסו המייהס

עצור הנבלה הזאת ועל הדצר הרע חזק חזק גם ונלד עלמוו היל חון סחיקורים חיוטר חזק חזק סצחורה כנ"ש הונחצו כחן והסנח סגדול עקיבא חמרין את ונשפטן עם הכת סחין סחין חלק לעוה"צ כונצור צכנהדרין ר"פ חלק ועי"ה צצרטורח ומון לזה הלח עינינו הרואות סככנה הגדולה והסורצן סגדול חיולח מזה שהי סככנה פורה רחש ולענה ואסכלות ונרוכות לנו כי כל כונה ססחמויד יותר צקריחתן ספיג כל עשה יותר ויותר נקלת היראת סננים סנעעו צה האצות צילדותה עד סצצושה לפרק צחולה כסחת ססוצים גם אצותיה צעיניה כסוטים והול ונחלס צצחור ירא ה' וצומרת צהדיע הונחנהג לרות חחדשה צעויה ואעפי"כ נרפים האצות נרפים הנה ונלהרגס כ"ז ולהוכיחן על עניהס עיכ כל וני סירדת ה' כוגע צלצצו ורולה צתקתה צניו וצ"צ ס"ח ילכו לאצדון ולא ידע ונמנו נדה חלילה יסגור כגיצור חלליו ויסנפס את ונחניו להסגיה צהסגמה יתירה וכפולה ויתקור הרצה על הדצר הזה כי עפי" רוב אס יראו חלו סנערות הוננעורות אשר לצ אציהס איננו סלס עננהס צענין חנה יגנצו את לצנע ויעשו צקתר את ונעשהס עיכ לריך הדצר סתחזקות גדול ומיפוש אחר מיפוש סלל יראה וכל ינלח ספרי סחך כאלו צציתו וצאס חולי הונלח חמלח ידונס סיכך צצריפה וחז ילך לצנע דרכו צקודס ויזכה לדורות יסרים ונצורכיס אכירי

כב ולענין קריאת הציימונג צצנת עיין צצנהיען ק"י ש"ז ס"ק י"ט כתצ סצעויה אפי היראים קורין הקודנע צצנת ואין איס סס על לצ והגס שהסצות יעקצ סחיר וניו סחחרונים ה"ה סססו יעצין והסלחן עלי סטים והספא"י צכלכלת סנה והיסוד יוסף כולס ונחמירין (וכ"ה צצו"ח ונחריס שי"ק סח"ח ס"י קכ"ג) ונפני סיס צהס ידיעה ונענינו מסח ונחן ועיין צצו"צ סס ס"ק ס"ג וצעער הליון סס את ע"א *וכיל סצזננינו סידוע סהיייעונגטן מלחים מינות ואפיקורקות ורצני חק וכל מיני סועצות רעות ע"כ אסרי וני סנונע א"ע ונלעין צהס אפי צחול א"כ צצניה"כ וכיו"צ ועכ"פ צצ"ק צ"ס סגס הסצות יעקב מודה דאקור ומלצר כ"ז כ"ל סצצו"ח גם סצצו"ח מודה דאקור כי עיקר טעמו סל סצצו"ח כי חולי ע"י סיהודוע לו איזה חדקות ונולחמה

או נאחיה סחך ונקר יוכל עוד להיל צמנ ה"י סנקתה סחיה כ חלחה ק"י כיג חנוו את סכאדיחרי וכל ו צמלס חנה סכאדיחרי כנייערל ונקיף סעול סלייעונג כצד יסחח והלייעונג היל וננפס ודחי הדצר ספוס וכל ייל ספוס ועיין נ וספר יוספיין ויומסי וסנע יסודל לכר צענה ואפי צלסון ווסר ויראה מגיח ורצ

אב ל"ו מ
ס"י ע"ב ענין ד
א הנוסטרט (כ"י ו סחי אומיות סחכ ה' סנת ס"ח ס"י צחותיות צינוניות ה צינוניות סל אוחו צה כצר לעיל צנ יל דצנוטרט כדי סל כתצ גלחות (ה' כתצ ועי"ח (חיל סלגרות וכיו"צ) ו סחיוצ היל על סז אס סרטט כדי לענ גיכ חייצ ואפי רי ונ"י

ב חרסי עליס סח חקורה כדי סניכ

זרע הזה חסד
 זיותר חנוכים
 זכא הגדול ה
 זח שאין להט
 זחלק ועיני
 הזאות הסכה
 זשהיה שרש
 זלמו כי כל
 זיג כל פעם
 זשכטעו זה
 זחולה כחח
 זהוא מוחס
 זוחכהג לרות
 זצנה נרפס
 זעל פניהם
 זלצנו ורונה
 זון ולא ידח
 זחלני וישנפ
 זח וכפולה
 זפיי רוב חס
 זצ אציהם
 זח את לצנס
 זרין הדבר
 זשלא יראה
 זנחאם חולי
 זיך לצנט
 זכים חכיי

או עמיה פאר ונקרה רע צאיהו מקוונ הנה
 יוכל עוד להליב צפתו איזה דבר העונד צסכנה
 יי המקרה ההיא כמזואר להדיא צסצוי ח'ג
 חררה קי כ'ג חונס כעת ידוע שהמליאו כצר
 חת הרלדיארי וכל איזה התחדקות שנתחדס
 חמלם הנה הרלדיארי זהו מוליך את הקול צרגע
 חקוף העולם ועד קופו ועד קלח צל
 חנימרא חקוף יסוחו צו אפי' תיכוקה צקוק
 חלייטונג היא חונס רק מותרות עיב צכגון דל
 חדלי הדבר פקוט דלכויע היא חיקור גמור
 חן כ'ל פקוט ועיין להמן קי' ליה ערך לייטונג
 חן יקסיין ויחסין ודברי חינוים של ריי כהן
 חסר יחולל לכויע מותר לקרות אפי'
 חכט יחולל לעיז סילמדו מהס דברי
 חקנה ואפי' חגיא סס ושאר אחרונים עיין
 חוקר ויראה ח'ג סיק כיח

בג חקור לקרות צקסר צצנה כדי סיכיר העעיות
 צצו לחקן חוהן למחר חצל חס מחכוין
 לקרות ולהגיה נקחנרל שהוא מותר זכור
 לצנרס חיה צהי קנת ערך קריאה צסס חקוי
 חרדני ח'צ קי' חר'ל ולענין הקורעקטורען
 עיין לקמן קי' ליה ערך קורעקטורען

אב לו מלאכת המשרטט

סי עיב ענין המשרטט ופרטי דינו

א המשרטט (כייר או קלף וכיו"צ) כדי לכחצ
 סחי אוחיות תחת אוחו סירטוט חייב רמוצים
 ח' קנת פייא חייז *וכ'ל סונסערין גס צזה
 חלותיות צינוכיות הן כחצ צינוכי והן חלותיות
 צינוכיות סל אוחו כחצ עלמנו וכמו שהארבתי
 צזה כצר לעיל צסי' עי' ק'צ [כן כ'ל] *עוד
 ח'ל דמשרטט כדי לכחצ תחתיו צי אוחיות
 סל כחצ גלחות (היא כחצ סל הענוים) או סל
 כחצ חקטיח (היא הכחצ סלחו משהחסיין צו
 חלגרות וכיו"צ) ג'כ חייב כיון סצזה עיקר
 חחיוצ היא על השרטוט לא על הכחיצה וכן
 חס שרטט כדי לעשות איזה ליור תחת השרטוט
 ג'כ חייב ואפי' רק איזה ליור כ'ס [כן ח'ל
 ומינ' ליע צזה]

ב חרסי עלים סומעצירין חוט סל קקרא עיג
 חקורה כדי סיכוקר צקוה ח'ז תולדות משרטט

וכן הגצלים ספוסין כן צאצנים כדי סיפלל חלצן
 צקוה רמוצים סס] וסיעורו אינו מוצאר צרמוצים
 ז'ל *ועי' כרלה ססיעורו אפי' צכ'ס ומינ' מוסחנר
 סליו חייצ עכ'ס חלי'ב ח'י אפסר סיחעקס
 הנקירה למעלה או למטה חולי השרטוט וכן
 צלצן חולי השרטוט ח'י אפסר עכ'ס סיחעקס
 מילול חלצן חכפי השרטוט חצל חס חקוס
 השרטוט קטן כ'כ עד סגס חלי שרטוט ח'י
 סיחעקס ח'ינו חייצ [כן כ'ל] וכן כסרולה לחחוך
 עור או פאר דצנים ונשרטטו תחילה כדי סיכוין
 חיתוכו גס זה צכלל משרטט [מסכה צרורה צסי'
 סינ' סוק סיק כ'צ צסס רסי' ועיי' צסער
 ח'יון חות כ'ד סמרסיי והירוסלוגי מוסנע סחו
 ח'ז דמשרטט חצל מהרמוצים ז'ל מוסנע דהוי
 רק חולדה וכחצ סס דמינ' מודה ג'כ ח'ז רסי'
 להרמוצים צשרטוט דכחיצה דהוי ג'כ ח'ז] וגס
 צזה ליע צסיעורו וחולי גס צזה כל סשרטט
 עכ'ס כדי סיוכל לחחוך אפי' כ'ס ח'ז חייב
 ומינ' מוסחנר גס צזה סליו חייצ חלי'ב ח'י
 צו עכ'ס כ'כ סלולי השרטוט ח'י אפסר סיחעקס
 למעלה או למטה מוחילת חקוס חחחך חצל
 חס היא קטן כ'כ עד סליו וחחיק רק רלסית
 מלכח חחיהוך ח'ל סצסיעור חחחך כזה ח'י
 סיחעקס למעלה ח'ז למטה מוסחנר סליו זה
 צכלל שרטוט [כן ח'ל]

ג אחד המשרטט צלצע או צלל לצע ח'ז חייב
 רמוצים סס] וכן המשרטט חלצן עוב (סקורין
 ד מלכ'ט סהגלחצערס משהחסיין צו) על הזכוכית
 כדי סיחפלל צקוה ג'כ חייצ [מכ'ח ועיין לעיל ס' ס'ז
 ס'ג *וכ'ל סגס צזה סיעורו כ'ל צס'צ] גס ח'ל
 פקוט דלל צעינ' סהשרטוט ח'י דצר חמתקיים
 אפי' זמן וזה כיון סחכלית השרטוט היא רק
 ללורך דצר חחר סאפסר לעשות חיכף [כן ח'ל]

ד קומר רחיים צלילה מנחוך וחשו קלא יעסה
 עבודה צסלמות סיין ויחנר סה' נעור עיב
 עסו מנפנים צחדר כוין מרלה סעות ועיי'
 סהסומר מוסצצ צסרויף מנחוך כעסה נקצ צנייר
 חשר צחוך חזיגער מנפנים וניכר עיי' הנקצ
 סהסומר סמר כדרכו עיין צסוית מסורה סיי
 מחד'ק ס' חייא כחצ סכסעוסה כן צצנה חייב
 מוסס רושס וגס חן מליסור רושס כחצ סס
 ס'ס עור צזה מוסס קורע ג'כ דלסוקר ג'כ
 מדרצנן עכ'ס.

Fisher, Yakov Zeev ben
David Efrayim

קונטרס

שמרי הדימות

על הלכות שמרי הדימות בשבת

והוא ליקוט מסוגית הגמ' והפוסקים עד לפוסקי זמנינו
בענין שמרי הדימות בשבת

ונחלק לב' חלקים

חלק א' סדר ההלכות עם המקורות

חלק ב' ביאורים וברורים בסוגיית הגמ' והפוסקים

לוקט ונערך על ידי

יעקב זאב בלאאמו"ר הרה"ג דוד אפרים שליט"א פ"ש

כסלו תשס"ג

סימן ג

בדעת הרמ"א בספרי מלחמות הכתובים בלשה"ק

דע

(א) כתב הרמ"א בסי' ש"ז סעי' ט"ז, וז"ל ונראה לדקדק הא דאסור לקרות בשיחת חולין וספורי מלחמות היינו דוקא אם כתובים בלשון לע"ז אבל בלשה"ק שרי כנ"ל מלשון התוספות פרק כל כתבי (קט"ד: ד"ה וכ"ש) וכן נהגו להקל בזה עכ"ל, ובד"מ הוסיף לבאר הטעם משום דהלשון בעצמו יש בו קדושה ולומד ממנו ד"ת, עכ"ד. וכסברת הרמ"א מצאנו בדברי בעל ההגה על ספר הנייר לאחד מן הקדמונים, וז"ל (בעמ' כ"ב) ומיהו אותן מלחמות הכתובים בלע"ז אסור לקרותם אם אין כתובים בו אותיות הקדש לשון העיברית.

וכתבו המג"א (מובא במשנ"ב ס"ק ס"ג) והפמ"ג, דגם אגרות שלום הכתובים בלשה"ק יהיה מותר לדעת הרמ"א, וכתב הפמ"ג בא"א ס"ק כ"ד דדוקא באג"ש וכדו' דהאיסור משום ממצוא חפצך, אזי יש לצדד להתיר בלשה"ק, אבל שטרי חובות וחשבונות דיש לחוש לשמא ימחוק גם בלשה"ק אסור, ע"כ.

ועפ"ז יש לבאר דעת הרמ"א, ע"פ המבואר בשו"ת הרדב"ז [ח"ב סי' תר"צ מובא בשע"ת סי' ש"ז ס"ק א'], דאסור להגיה ספרים בשבת משום ממצוא חפצך, וכתב שם דאם מכוון לקרות ולהגיה מסתברא שהוא מותר כיון דאין כאן מלאכה גמורה, ע"כ, ומשמע דאפי' אם כוונתו לשניהם מותר

דכיון דיש כאן גם חפצי שמים סגי בזהשלא יהיה איסור דממצוא חפצך. וה"נ יש לבאר דברי הרמ"א, דאע"פ שיש איסור ממצוא חפצך בדברים אלו, כמש"כ הפמ"ג אבל היכא דיש גם תכלית של חפצי שמים שמתעסק בלשון קדושה ויכול ללמוד ממנו ד"ת, אין איסור דממצוא חפצך.

(ב) ובעיקר דברי הפמ"ג דכתב לחלק דאם הטעם הוא משום ממצוא חפצך יש לצדד להתיר, אבל אם הטעם משום שמא ימחוק אין להתיר בלשה"ק, הנה בודאי נראה דבשטרי הדיוטות גופא דהיינו חובות וחשבונות, לית מאן דפליג דאסור בכל גווני, דאל"כ לדעת הרא"ש דאיסור שטרי הדיוטות הוא משום ממצוא חפצך יהיה מותר לקרוא כל שטרי הדיוטות הכתובים בלשה"ק לסברת הרמ"א, ומילתא דלא מיסתברא היא לומר דלא יהיה איסור שטרי הדיוטות אם כתובים בלשה"ק.

והשתא יש לעי' בעיקר דינא דאג"ש שאסור בשבת, אם הוא בכלל שטרי הדיוטות ואזי אפי' כתובים בלשה"ק יש לאסור, או דאג"ש אינו אלא גזירה אטו שטרי הדיוטות, וכזה י"ל דאי משום ממצוא חפצך יש לצדד להתיר, ועי' לעיל סי' א' דנתבאר דיש בזה מחלוקת ראשונים, ונראה דלדעת הראשונים דס"ל דאג"ש אסור מעיקר גזירת שטרי הדיוטות כמו חובות וחשבונות אין להתיר

אג"ש הכתובים בלש
שטרי הדיוטות הכו
נמצא שדברי הפמ"ג
שמתיר היכא דכתוב
על אגרות שלום, ו
שמא ימחוק, יהיו
דכל ההיתר שייך ר
אטו שטרי הדיוטות,
מעיקר הדין לכאוי :

ג) ובעיקר טע
משום דהלשון בעצמ
ממנו ד"ת, עי' בערן
דאטו הלשון יש ב
המרחץ יכול לומר ד
ולכך כתב שם טע
האסורים גם כחול
שאיסור חמור הוא נ
שאר דברים שהוכי

מלחמות), אותן המתענגים בהם למה יהא אסור, והרי נתבאר שאותן בני אדם שסיפור שמועות ודברי חידושים עונג הוא להם דמותרין לספר בהן בשבת, וא"כ אותן הנהנין מזה למה יהיו אסורים, אלא דיש לאסור משום שטרי הדיוטות, ולזה אומר הרמ"א דאין האיסור דק בשכתוב כלשון לע"ז, דאז יש לגזור משום שטרי הדיוטות, אבל שאר הדברים כשכתובים כלשה"ק לא שייך לגזור, דשטרי הדיוטות אין נכתבים כלשה"ק, ולכן אותם שמתענגים בהם מותרים לקרותם ואין כזה גזירה דשטרי הדיוטות, ולא משום קדושת הלשון הוא עכ"ד. והנה במש"כ דשטרי הדיוטות אין נכתבים כלשה"ק ואין לגזור אטו שטרי הדיוטות, זה ההיתר אין שייך בזמננו, דכותבים כל שטרי הדיוטות גם כלשה"ק, ושוב יש לגזור אטו שטרי הדיוטות.

L

אג"ש הכתובים כלשה"ק דנמצאת מתיר כל שטרי הדיוטות הכתובים כלשה"ק, וא"כ נמצא שדברי הפמ"ג שכתב שדברי הרמ"א שמתיר היכא דכתובים כלשה"ק, קאי גם על אגרות שלום, ומשום דלא שייך ביה שמא ימחוק, יהיו תלויים באשלי דברבי, דכל ההיתר שייך רק אם האיסור הוא רק אטו שטרי הדיוטות, אבל אם האיסור הוא מעיקר הדין לכאוי אין להתיר, רצ"ע.

ג) ובעיקר טעמו של הרמ"א דכתב משום דהלשון בעצמו יש בו קדושה ולומד ממנו ד"ת, עי' בערוך השלחן סעי' י', שהק' דאטו הלשון יש בו קדושה, והלא בבית המרחץ יכול לומר דברים של חול כלשה"ק, ולכך כתב שם טעם אחר דודאי דברים האסורים גם בחול כדברי חשק פשיטא שאיסור חמור הוא מטעם גירוי יצה"ר, אבל שאר דברים שהזכיר הב"י, (כגון סיפורי